

EL LLIBRE DE LA RUTH

de Isabel Cuberes Martínez

La Fatou vivia en un petit poblat rodejat de muntanyes. Tenia set anys el dia que va conèixer la Ruth. Quan va arribar per primer cop, la Fatou i els seus amics la van seguir tot rient. Els feia gràcia la seva pell i els seus ulls clars i aquells estranys vestits de colors apagats.

En el poblat de la Fatou tots tenien la pell i el cabell foscos i es vestien amb colors vius.

Però, no gaire temps després, la Ruth ja formava part de la comunitat. Li agradaven molt els nens i les nenes i sabia una pila de jocs i de cançons.

A la nit seia al voltant del foc, com una més, a escoltar les històries que els homes més vells explicaven sobre aventures de temps antics.

Un dia la Fatou li va preguntar a la Ruth si ella sabia alguna història de la seva terra. Li va dir que sí i li va prometre que aquella mateixa nit els hi en explicaria una. La Fatou estava impacient, asseguda al costat dels seus amics la va veure arribar amb un llibre sota el braç. El va obrir i sense aixecar la vista va començar a explicar la seva història.

Des d'aquella nit, la Ruth esperava el seu torn per llegir una història més d'aquell llibre que a la Fatou li semblava màgic. Encara que coneixia un munt d'històries del seu poblat mai s'hagués imaginat que es poguessin ficar tantes dins d'un llibre.

La que més li agradava a la Fatou era una que parlava d'una princesa raptada per un drac. La Ruth li havia ensenyat un dibuix d'aquest conte, on sortia una princesa de pell blanca i cabells grocs com la Ruth. Però a la Fatou li agradava imaginar-se que la princesa era de pell i cabells foscos com ella.

Però un dia la Ruth va haver de marxar. Els va explicar que havia de tornar a la seva terra.

Un matí quan la Fatou va entrar a la cabanya de la Ruth va veure que ja no hi era, però va trobar el llibre de contes. Va pensar que la Ruth se l'havia oblidat i va córrer pel camí per tornar-li, però no va aconseguir atrapar-la.

Aquella nit va portar el llibre a la reunió del voltant del foc pensant que algú podria llegir les històries, però en el poblat ningú no sabia llegir. La Ruth es va sentir molt trista però després va prendre una decisió.

Es va acostar a la seva mare i li va dir: —*Mare, necessito anar a l'escola. Haig*

d'aprendre a llegir. - Però Fatou... l'escola està a la ciutat, a tres hores de camí.

—*M'és igual. Em llevaré d'hora. Mare, si us plau!* La mare de la Fatou va mirar la seva filla als ulls i no va poder dir que no.

Encara no havia sortit el sol quan, a l'endemà, amb el llibre de la Ruth sota el braç, la Fatou va emprendre el camí cap a la ciutat.

En arribar a l'escola, es va acostar a una dona que li va semblar que era la mestra:

—*Hola, em dic Fatou i necessito llegir aquest llibre.* La Malika, que així es deia la mestra, va quedar impressionada d'aquella nena tan espavilada i del llarg camí que havia fet.

Un matí, pocs dies després, quan sortia del poblat un dels amics de la Fatou li va preguntar:

—*Fatou, on vas cada matí?* —*A l'escola* —*Puc anar amb tu? Ja he demanat permís als pares.* —*Es clar!*, va contestar la Fatou, contenta de poder fer el llarg camí acompanyada.

La història es va repetir. Cada dia eren més els nens i les nenes que enfilaven el camí cap a la ciutat. La mestra havia de buscar cadires i taules per poder acollir els nous companys.

Uns mesos després, un senyor amb bigoti i amb una cara molt seriosa va entrar a la classe. Volia parlar amb la Fatou.

Ella es va espantar. Segurament a aquell senyor tan estirat no li agradava el que estava passant i, tot i que la Fatou havia après molt en aquell temps, no podia llegir el llibre de la Ruth.

Quina sorpresa va tenir quan el senyor li va dir que havien decidit que era millor que hi hagués una escola al seu poblat ja que tants nens i nenes volien aprendre i que Malika s'havia ofert a ser la mestra.

Tothom al poblat, homes, dones, nens i nenes, van col·laborar en la construcció de l'escola que poc temps després va poder obrir les seves portes.

La nit de la inauguració van voler fer una gran festa per celebrar-ho. Amb música, balls i, al final, el més esperat de tot: la Fatou va agafar el llibre de la Ruth. Volia llegir la història del drac que a ella li agradava tant però una altra història va cridar la seva atenció. Era l'últim conte del llibre i la Fatou no recordava que la Ruth l'hagués llegit mai.

Tenia un dibuix d'una nena amb la pell i els cabells foscos. Tothom es va sorprendre quan la Fatou va llegir el títol: —El llibre de la Ruth

Tothom menys la Fatou. Ella sempre havia sabut que era un llibre màgic.

Una vegada llegida la història fareu un text argumentatiu, argumentant i explicant la vostra opinió sobre aquesta història. Preguntes que podeu anar seguint mentre feu el text. Recordeu que esteu fent un text i no podeu anar contestant les preguntes si o no. Sino que heu d'anar construint frases per redactar el text que heu de fer.

- Us ha agradat la història que heu llegit? Per què?
- Heu trobat interessant la història? Per què?
- Us han agradat els personatges que han aparegut? Per què?
- T'esperaves aquest final de la història?
- Tu com l'haguessis acabat?

Recordeu que les frases són segons la vostra opinió. Exemples de les frases que heu d'utilitzar:

- Jo penso que...
- Jo crec que...
- A mi em sembla que...
- La meva opinió és...
- Perquè... (donar motius i raons que justifiquin la vostra opinió).

Recordeu que abans de començar escriure un text sempre agafarem un full en esborrany, i és allà on començarem escriure el text. Una vegada el tinguem escrit en el full en brut, ens el tornarem a llegir i intentarem mirar que l'escrit estigui ben redactat, que no hi hagi faltes d'ortografia i que estigui ben estructurat.

Seguidament, agafarem un full en net o en una llibreta i escriurem amb bona lletra i tranquil·lament el text que ja heu corregit.